

Η τουρκική «Γαλάζια Φαντασίωση» και ο Ελληνισμός

Είμαστε ενώπιον μιας νεο-οθωμανικής έξαρσης του τουρκικού επεκτατισμού κι η υλοποίησή του σχεδιάζεται τώρα μέσω μιας θεσμικής εισβολής στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο με βάση το δόγμα της ... «Γαλάζιας Φαντασίωσης» και όχι της «Γαλάζιας Πατρίδας», όπως η Τουρκία θέλει να το ονομάζει. Η «Γαλάζια Φαντασίωση» λοιπόν επιδιώκει όπως, οτιδήποτε συμβαίνει στο μισό Αιγαίο και στην Ανατ. Μεσόγειο ανάμεσα Ελλάδα και Κύπρο, να έχει την έγκριση της Τουρκίας. Αξιοσημείωτο ότι στην Τουρκία διδάσκεται ήδη η «Γαλάζια Πατρίδα» στα σχολεία, διαμορφώνοντας έτσι γενιές που θεωρούν ότι ως Ελληνισμός σε Κύπρο κι Ελλάδα είμαστε παρείσακτοι στην περιοχή μας. Κι επειδή η ονοματολογία έχει σημασία, γιατί μεταφέρει μηνύματα, η «Γαλάζια Φαντασίωση» είναι το νεο-οθωμανικό σχέδιο κι έτσι πρέπει να το ονομάζουμε. Η γαλάζια πατρίδα είναι για χιλιάδες χρόνια η δική μας πατρίδα κι έτσι θα μείνει, με την προϋπόθεση ότι υπάρχει αξία ηγεσία στον Ελληνισμό.

Δεδομένης της έξαρσης του τουρκικού επεκτατισμού με συνεχώς κλιμακούμενες διεκδικήσεις κι επαναλαμβανόμενες στρατιωτικές ασκήσεις κατάληψης νησιών, η στάση της Αθήνας παραμένει απελπιστικά κατευναστική. Τις προάλλες, ο Υπουργός Εξωτερικών Γ. Γεραπετρίτης ομολόγησε ότι η πολιτική της Αθήνας τα τελευταία τρία χρόνια εφαρμόζεται κατόπιν συμφωνίας του με τον πρωθυπουργό Κ. Μητσοτάκη «για επαναπροσδιορισμό της σχέσης μας με την Τουρκία». Δηλαδή, ενώ η Τουρκία συνέχισε να κλιμακώνει τις παρανομίες της, η Κυβέρνηση στην Αθήνα επέλεξε συνειδητά να ... «προσαρμοστεί» με:

α) Την Διακήρυξη Φιλίας Ελλάδας-Τουρκίας (2023) και

β) Μετάθεση των τουρκικών παρανομιών από το πλαίσιο ΕΕ-Τουρκία στο διμερές πλαίσιο Ελλάδας-Τουρκίας, όπως για χρόνια επιζητούσε η Τουρκία.

Ο Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών, πιο λαλίστατος από τον πρωθυπουργό, αναφέρεται σε «σημαντική πρόοδο» στις Ελλαδοτουρκικές σχέσεις, αφού ο τουρκικός επεκτατισμός κλιμακώνεται με ... «ήρεμα νερά» π.χ. οι τουρκικές στρατιωτικές ασκήσεις κατάληψης νησιών γίνονται σε «ήρεμα νερά» κι η απαίτηση για αποστρατικοποίηση των νησιών γίνεται, ώστε η κατάληψη τους να γίνει με ... «ήρεμα νερά».

Η Ελλάδα κι η Κύπρος διαθέτουν το νομικό οπλοστάσιο με Διεθνές Δίκαιο, Διεθνείς Συνθήκες και συμμετοχή στην ΕΕ με δυνατότητα αλληλεγγύης, και φυσικά την ετοιμότητα των εθνικών ενόπλων δυνάμεων, που αποτρέπουν την τουρκική επέλαση στο Αιγαίο, αλλά η Αθήνα επιλέγει να «διευκολύνει» την Τουρκία. Για όσους εντός ισχυρίζονται ότι «δεν έχουμε κάνει κάποια υποχώρηση», θα αρκεστούμε στο εξής: ενώ η Τουρκία παρεμποδίζει την πόντιση ενός καλωδίου σε διεθνή ύδατα στο πλαίσιο Ευρωπαϊκού Έργου, η ηγεσία στην Αθήνα και τα εξαρτώμενα ΜΜΕ σιωπούν.

Η πολιτική του κατευνασμού εξυπακούει την «παραχώρηση» εθνικού χώρου στο τουρκικό θηρίο, για να παραταθεί η επιβίωση του αθηναϊκού κράτους. Έτσι, εγκαταλείποντας την Κύπρο μετά το 1974 και υποχωρώντας έκτοτε σε καθοριστικές φάσεις, έχουμε σήμερα την Τουρκία να διεκδικεί το μισό Αιγαίο κι όλη τη θαλάσσια περιοχή ανάμεσα Ελλάδα-Κύπρο, αγνοώντας Συνθήκες που καθόρισαν τα σύνορα Ελλάδας-Τουρκίας από το 1923. Αυτή η εμμονική φοβία των τελευταίων δεκαετιών, αντί για ειρήνη, μας έφερε πιο κοντά παρά ποτέ στη σύρραξη, με την Τουρκία να θεωρεί δεδομένη την επόμενη υποχώρησή μας. Κι ο ορθολογισμός είναι ο μεγάλος ηττημένος, ειδικά τα τελευταία χρόνια με πρωτόγνωρα ευνοϊκές συνθήκες για τα εθνικά δίκαια.

Κώστας Μαυρίδης, Ευρωβουλευτής ΔΗΚΟ – S&D